

Uchwała Nr XLVIII/423/94
Rady Miejskiej Starogardu Gdańskiego
z dnia 28 kwietnia 1994 r.

w sprawie wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego.

Na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 kwietnia 1985 r. o Trybunale Konstytucyjnym (tekst jednolity: Dz.U. Nr 109 z 1991 r. poz. 470 z późn. zmianami) - Rada Miejska **uchwała** co następuje:

§ 1

Postanawia się wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie zgodności § 5 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 października 1993 r. w sprawie określenia zakresu i form oraz trybu udzielania kobietom w ciąży oraz wychowującym dzieci pomocy w zakresie opieki socjalnej i prawnej (Dz.U. Nr 97 poz. 44) w brzmieniu nadanym rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 marca 1994 r. (Dz. U. Nr 44 poz. 172) z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie terytorialnym (Dz. U. Nr 16 poz. 95 z późn. zmianami).

§ 2

Upoważnia się Zarząd i Prezydenta Miasta Poznania działającego w imieniu Związku Miast Polskich do wystąpienia z wnioskiem do Trybunału Konstytucyjnego.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady Miejskiej
Starogardu Gdańskiego

Grażyna Hoppe

Uzasadnienie:

Rada Ministrów rozporządzeniem z dnia 29 marca 1994 r. zmieniła rozporządzenie z dnia 5.10.1993 r. m.in. w ten sposób, iż w § 5 ust. 3 ustaliła, że wydatki na pomoc o której mowa w § 2 ust. 2 i w § 3 ponosi gmina.

Przepis ten jest niezgodny z art. 8 ust. 1 ustawy o samorządzie terytorialnym.

Art. 8 ust. 1 ustawy o samorządzie terytorialnym stanowi, iż zadania z zakresu administracji rządowej na gminę mogą nakładać jedynie ustawy..

Inne zadania nie nałożone ustawą Gminy mogą przejmować na podstawie porozumienia z organami administracji rządowej.

W/w rozporządzenie wydane została w wykonaniu delegacji ustawowej zawartej w art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz.U. Nr 17 poz. 78).

W/w ustawa nie nakłada na gminy zadań wymienionych w ustawie jako zadań zleconych.

Ustawa w art. 2 nakłada obowiązki na organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego zapewnienia między innymi opieki socjalnej, ale w zakresie kompetencji określonych w przepisach szczególnych, a zatem nie na podstawie ustawy z dnia 07.01.1994 r.

Upoważnienie zawarte w art. 2 ust. 4 ustawy - dotyczy zakresu i formy oraz trybu udzielenia pomocy - ale może określać zakres świadczeń dla administracji samorządowej. Skoro ustawa w art. 2 ust. 1 nałożyła na organy samorządu obowiązek udzielenia pomocy, ale w zakresie kompetencji określonej w przepisach szczególnych. Takim przepisem szczególnym nie jest rozporządzenie, które jest przepisem wykonawczym do ustawy, i to tylko dla administracji rządowej.

Skoro ustawa nie nakłada obowiązków w niej określonych jako zadania własnego - to oznacza, że zadania określone w ustawie i rozporządzeniu nie są zadaniami własnymi gmin, a § 5 ust. 3 rozporządzenia może być odczytywany w ten sposób, że gmina ponosi wydatki na pomoc, jeżeli zostanie zawarte porozumienie między Gminą a Wojewodą o przejęcie tych zadań przez Gminę jako zadań zleconych.

Inna interpretacja prowadzi do wniosku, że rozporządzenie pozostaje w sprzeczności z art. 8 ust. 1 ustawy o samorządzie terytorialnym i jest nieważne, albowiem przepis wykonawczy sprzeczny z jakąkolwiek ustawą nie jest przepisem prawa i jest nieważny (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 13.12.1990 r. III ARN 31/90 OSA Z 1/92 str. 40-42).

Gmina powinna zatem wystąpić do Trybunału Konstytucyjnego o stwierdzenie nieważności § 5 ust. 3 rozporządzenia z treścią art. 8 ust. 1 ustawy o samorządzie terytorialnym.